

Chương 507: Thảm Hoạ Cổng (43) - Quyết Tâm Của Harriet Và Ellen

(Số từ: 4073)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:26 PM 29/07/2023

Cái chết là không thể tránh khỏi.

Nhiều người đã ngã xuống, và ngay cả những sinh viên ưu tú của Royal Class cũng không được tha.

Một bầy thú có cánh tập kích vào khu vực phía sau, nơi những người bị thương đang được điều trị sau trận chiến bảo vệ căn cứ.

Asher bị lũ thú xé xác và chết ngay tại chỗ.

Nó đã xảy ra cách đây không lâu.

Kể từ cái chết của Asher, tâm trạng và sự nhạy cảm trong trại Royal Class thậm chí còn trở nên u ám và căng thẳng hơn.

Một người bạn cùng lớp đã chết.

Mọi người đều biết rằng cái chết là nguy cơ thường trực trong cuộc chiến tranh và thảm hoạ Cổng, nhưng mất đi một người bạn thân chắc chắn là một cú sốc đối với tất cả mọi người.

Mọi người đều bị choáng ngợp bởi đau buồn, và một số vẫn còn.

Nhưng điều mà Ellen cảm nhận được từ đôi mắt của Ludwig không phải là nỗi buồn.

Đó là sự tức giận và thù hận, những cảm xúc đã được thăng hoa bởi đau buồn. Ellen chỉ có thể đoán rằng Ludwig muốn trả thù.

Cô không tận mắt chứng kiến cái chết của Asher, nhưng Ellen cũng bị chấn động không kém.

Cô cảm thấy tội lỗi hơn là tức giận và thù hận. Cô cảm thấy tội lỗi vì cái chết đó.

Khi cuộc hành quân cuối cùng này kết thúc, ai sẽ còn sống và ai sẽ chết?

*Prak

Ludwig đặt miếng xúc xích vừa cắn xuống đĩa.

"Cậu."

"...Vâng?"

"Lần trước, khi Reinhardt tấn công Thủ đô Đế quốc."

Ellen cảm thấy tim mình thất lại trước những lời đó.

Cuộc đột kích của Ma vương vào thủ đô và vụ bắt cóc Công chúa.

Mọi người đều biết câu chuyện đó. Thiệt hại là nghiêm trọng, nhưng tinh thần của Đế chế tăng vọt vì câu chuyện kết thúc với việc Ellen đánh đuổi Ma vương.

Ludwig nói về sự cố đó.

Sự cố đã để lại vết thương sâu trong trái tim của Ellen.

"Cậu không...cố tình kìm lại...đúng không?"

Tay của Ellen khẽ run lên.

"..."

Ludwig nhìn Ellen như thể đang thăm vấn cô. Anh nhìn chăm chăm vào Ellen một lúc, rồi cúi đầu xuống.

"...Không, không thể nào. Cậu sẽ không làm thế đâu."

"..."

Ludwig nhìn Ellen bằng đôi mắt đen sâu thăm thẳm.

"Không thể nào. Phải không?"

"..."

"Cậu là Anh hùng. Được chọn bởi hai Thánh tích và được các vị thần lựa chọn để đánh bại Ma vương."

Ludwig nhìn Ellen và nói,

"Anh hùng."

Đối với Ellen, lời nói của Ludwig giống như một lời đe dọa.

"Xin lỗi, tôi đã vượt quá giới hạn. Đó không phải là chỗ của tôi. Làm sao tôi, một người như tôi, lại dám chắt vấn cậu."

Anh lảm bảm một mình, và Ellen cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

"Tôi chưa bao giờ đánh bại Reinhardt dù chỉ một lần."

Như muốn nói rằng, đánh bại Ma vương không phải là điều tôi có thể làm được.

Cùng với đó, Ludwig nhìn chăm chăm vào Ellen.

"Nhưng cậu luôn mạnh hơn Reinhardt. Vì vậy, nó hơi...lạ..."

Những gì tôi không thể làm và chưa làm.

Những gì cậu có thể làm nhưng chưa được.

Đó là một cái nhìn xuyên thấu, như thể đặt câu hỏi liệu điều đó có đúng không.

"Ludwig."

"...À, Scarlett."

Cô gái tóc đỏ nãy giờ lặng lẽ ăn bên cạnh gọi Ludwig.

"Đừng gây áp lực cho Ellen."

"..."

"Ít nhất thì cô ấy cũng phải thấy thoải mái khi ở đây. Ellen mới là người khó khăn nhất."

Ellen đã phải chịu áp lực rất lớn từ nhiều phía.

Scarlett cảnh báo Ludwig đừng gây thêm áp lực ngay cả ở đây. Anh chậm rãi gật đầu.

"Vâng cậu đã đúng."

Ludwig nhìn Ellen.

"Xin lỗi, Ellen. Tôi đã làm cậu khó chịu."

Ellen cúi đầu và lắc từ bên này sang bên kia.

"Không...không sao đâu."

Ellen thần thờ nhìn ổ bánh mì trên tay, không nói gì thêm.

Cuối cùng, cô không thể ăn đúng cách.

***

Lều của Ellen trong trại Royal Class không đặc biệt lớn.

Chiếc lều lớn nhất thuộc về Adelia và Christina, những người có tài năng về [thuật giả kim].

Nó cần thiết bị để nghiên cứu Ma thuật, vì vậy việc dựng và dỡ lều của họ cần rất nhiều nhân lực.

Chỉ riêng tài liệu nghiên cứu cá nhân của họ đã cần đến vài toa tàu.

Adelia không tự mình tham gia chiến đấu, nhưng những đồ tạo tác mà cô ấy tạo ra và cải tiến rất quan trọng trong các trận chiến quy mô lớn.

—Christina và Adelia.

Nếu cuộc khủng hoảng Cổng được giải quyết hoàn toàn và nhân loại có thể xây dựng lại lịch sử của mình, tên của họ sẽ được nhắc đến cùng với tên của Ellen.

Họ có nhiều tài liệu nghiên cứu cần thiết, trong khi Ellen chỉ có hai Thánh tích và không có gì đặc biệt cần thiết khác.

Dù sao thì Ellen cũng không bao giờ quan tâm nhiều đến việc trang trí phòng của mình.

Vì vậy, căn lều của Ellen khá rộng rãi, được chia thành nhiều khu và mang đến sự tiện lợi tối đa nhưng cũng không hề xa hoa.

***

—Màn đêm buông xuống trại.

Ellen nhanh chóng cởi bỏ áo giáp khi đến lều của mình.

*Clank

Các đường nối của áo giáp tự động bung ra, lơ lửng giữa không trung trước khi lắp ráp lại trên giá đỡ.

Ellen im lặng quan sát quá trình. Tấm bạc được chế tạo đặc biệt này không cần hỗ trợ để đeo hoặc tháo.

"Phew..."

Mặc dù được thiết kế để có tính cơ động tối đa, nhưng bộ giáp không tránh khỏi sự bất tiện.

Sự khó chịu thực sự ít quan trọng hơn cảm giác ngọt ngào khi mặc bộ giáp trang trí công phu như vậy.

Ellen ngồi yên trong bồn tắm bên trong khu vực phòng tắm trong lều của cô. Cô nhúng mặt vào nước nóng nhiều lần, rồi dùng ngón tay cái và ngón trỏ ấn vào thái dương, hít thở sâu.

“Haizz...”

Hết lần này đến lần khác.

“Haizzzz...”

Hết lần này đến lần khác.

Áp lực khiến cô cảm thấy như bị ngạt thở nhiều lần trong ngày.

Đúng vậy, cô ấy đã xoay sở để hoàn thành các nhiệm vụ mà cô ấy có thể.

Có kỹ năng và năng lực hơn những người khác, Ellen xử lý nhiều nhiệm vụ nặng nề hơn hầu hết.

Nhưng kỳ vọng của mọi người đã quá lớn.

Cuối cùng, những kỳ vọng đó đã dẫn đến điều mà cô ấy không muốn làm bằng chính đôi tay của mình.

Ellen tự hỏi liệu cái chết hay biến mất khỏi thế giới có giải thoát cô khỏi những cảm xúc này không.

Ellen giải trí với những suy nghĩ như vậy hàng chục lần một ngày.

Tuy nhiên, Ellen biết mình không đủ khả năng chi trả cho sự xa xỉ đó.

Ellen phải sống.

Sự tồn tại đơn thuần của Ellen khiến mọi người không mất hy vọng, vì vậy cô không thể chết.

Cô phải sống sót cho đến giây phút cuối cùng, ngay cả khi Ellen không biết phải làm gì.

Ellen tự trấn an mình. Mặc dù tương lai có thể tuyệt vọng, nhưng nó chỉ tuyệt vọng với cô.

Đầu tiên, cô phải hoàn thành cuộc hành quân.

Việc phá hủy các Cổng dịch chuyển trên khắp lục địa sẽ mang lại lợi ích cho toàn thế giới, và đó là điều cô phải làm.

Ít nhất là cho đến lúc đó.

Ellen sẽ xem xét bước tiếp theo khi nó đến.

"Phew..."

Ellen hít một hơi thật sâu, cố gắng dập tắt những suy nghĩ hỗn loạn và đen tối của mình.

Sau khi ổn định tâm trí, Ellen tắm xong và mặc quần áo mới. Với mái tóc đã khô gần hết, cô quấn một chiếc khăn tắm quanh người và bước vào khu vực trung tâm của căn lều, há hốc mồm kinh ngạc trước những gì mình nhìn thấy.

"!"

Mặc dù đã mặc quần áo đầy đủ, nhưng theo bản năng, Ellen nắm chặt cổ áo sơ mi khi nhìn chăm chăm vào vị khách không mời mà đã bước vào mà không được phép.

Lều của Ellen được bảo vệ một cách kỳ diệu, không thể vào trái phép khi đã khóa. Tuy nhiên, đã có một số cá nhân trắng trợn đã cố gắng xâm nhập.

Nhưng bây giờ, ai đó đã vào được căn lều bị khóa của cô. Một dáng người hơi nhỏ, mặc áo choàng ngồi đó như thể đang đợi Ellen.

"...Người là ai?"

Cảm thấy bị đe dọa, Ellen nhanh chóng triệu hồi Lapelt và Lament, chỉ chúng vào nhân vật bí ẩn. Tuy nhiên, cô sớm nhận ra mình đang nhìn chăm chăm trong sự hoài nghi.

Người mặc áo choàng cởi bỏ mũ trùm đầu của họ.

"Đã lâu rồi... hoặc có thể là không."

"Harriet...?"

Harriet de Saint-Owan nhìn Ellen với vẻ mặt buồn bã.

***

Nhiều tháng trước, Harriet và Ellen đã gặp nhau.

Trong cuộc tấn công của Ma vương vào thủ đô, Ellen và Harriet đã trao đổi ánh mắt trong một thời gian ngắn.

Tuy nhiên, họ đã không nói chuyện.

Bên trong lều của Ellen, Harriet nhìn Ellen với vẻ mặt buồn bã. Harriet đã đến tìm cô ấy. Ellen đã triệu hồi Lament, nhưng họ đứng cách nhau một khoảng ngắn.

—Họ là bạn bè.

Sau sự biến mất của Reinhardt và nhiều sự kiện khác, Ellen và Harriet đã trở nên thân thiết đến mức coi nhau là bạn. Harriet không thích Reinhardt, nhưng cô đã khóc dưới mưa khi anh ta biến mất.

Ellen đã tin rằng những lời cay nghiệt của cô đã khiến Reinhardt bỏ đi. Cùng nhau, họ đã tìm kiếm anh ta, điều này đã đưa họ đến gần nhau hơn như những người bạn.

—Và bây giờ.

Tình bạn của họ đã được hình thành nhờ Reinhardt, nhưng giờ đây họ thấy mình đang ở trong một mối quan hệ đặc biệt, nơi họ không thể gọi nhau là bạn nữa.

Ellen vẫn không hiểu tại sao Harriet lại xuất hiện như vậy, nhưng cô không khỏi tự hỏi liệu họ có còn là bạn bè hay không. Cô cụp mắt xuống, vì dường như Harriet cũng có những suy nghĩ tương tự, không thể nhìn thẳng vào mắt của Ellen.

“Đây không phải là thời điểm thích hợp, nhưng...”

Harriet thận trọng lên tiếng.

“Cậu có muốn đi dạo không?”

“...”

Khu vực này đã được dọn sạch.

“Vâng.”

"Tớ chờ cậu ở ngoại thành phía nam doanh trại."

Ellen lặng lẽ gật đầu, và Harriet biến mất bằng [dịch chuyển tức thời].

***

Theo gợi ý của Harriet, Ellen đi đến vùng ngoại ô phía nam của đồn trú mà không bị cản trở.

Ở vùng ngoại ô phía nam, Harriet đợi Ellen trên một đồng bằng sáng trắng.

Harriet và Ellen tản bộ qua vùng đồng bằng ngập ánh trắng, nơi rải rác xác của những con quái vật.

Sau một thời gian ngắn nghỉ ngơi, quân đội sẽ dọn dẹp những con quái vật xung quanh và tiếp tục. Họ sẽ thực hiện chiến dịch phá hủy cổng tại điểm đến tiếp theo trước khi chuyển sang cổng tiếp theo.

Đội quân cuối cùng của loài người sẽ tiếp tục di chuyển cho đến khi cánh cổng cuối cùng bị phá hủy.

"Đây không phải là thời điểm thích hợp để hỏi...cậu đạo này thế nào."

Harriet dường như muốn hỏi thăm tình hình sức khỏe của Ellen nhưng lại cười cay đắng, nghĩ rằng điều đó thật kỳ lạ.

Harriet và Reinhardt đã quan sát thế giới loài người từ một nơi kín đáo, bao gồm cả thủ đô nơi Ellen đang ở.

Ellen có nhiều điều muốn hỏi họ. Họ đã sử dụng thời gian như thế nào và họ đã trốn ở đâu? Họ có sống sót bằng cách nào đó trong thế giới tàn khốc này không?

Nhưng Ellen cảm thấy mình không có quyền đặt câu hỏi về họ nên cô giữ im lặng trước những nghi ngờ của mình.

Hai người họ đi cùng nhau một lúc mà không nói nhiều.

Họ đã trở nên quá xa cách để tìm lời nói với nhau.

Họ không muốn bất cứ ai khác thấy họ có cuộc trò chuyện khó xử này.

Harriet không phải là Ma vương, nhưng cô cũng bị ghét gần như anh ta.

Căn cứ quân sự này là niềm hy vọng cuối cùng và mạnh mẽ nhất của nhân loại.

Có rất nhiều người quan trọng và pháp sư ở đó.

Ellen biết cha Harriet, một quan chức cấp cao, bị coi thường như thế nào vì con gái ông đã phản bội nhân loại. Ông ấy là một pháp sư vĩ đại, người đã làm những công việc đáng kinh ngạc, nhưng ông ấy lại bị binh lính và thậm chí cả chỉ huy đối xử như một kẻ phản bội.

Harriet hẳn đã biết rằng cha cô và quân đội của ông đang ở căn cứ đó.

“Các bạn cùng lớp của chúng ta thế nào... họ có làm tốt không?”

Harriet hỏi về các bạn học của họ thay vì cha cô.

Ellen cảm thấy đau nhói ở ngực trước câu hỏi đó.

Cho đến bây giờ, mọi người bằng cách nào đó đã xoay sở để sống sót.

Nhưng có một người.

“Asher... cậu ấy đã chết.”

"Ah..."

Asher không thân lắm với Ellen hay Harriet.

Cậu ấy đứng thứ 4 trong Class B.

Anh có tài năng về [sức mạnh thần thánh].

Harriet chỉ nhớ rằng anh ta có khuôn mặt hiền hậu và tính tình nhút nhát.

Ellen biết rằng sau sự cố Cánh cổng, Asher đã sử dụng tài năng của mình để cứu rất nhiều người, mặc dù anh không trực tiếp chiến đấu.

Họ không phải là bạn thân, nhưng anh ấy vẫn là bạn cùng lớp của họ.

Harriet lặng lẽ bước đi, gương mặt không biểu lộ cảm xúc sau khi nghe tin.

Cái chết của bạn cùng lớp của họ chỉ là khởi đầu. Họ sẽ chết từng người một, do tai nạn hoặc bởi quái vật.

Đó là số phận của họ trong thế giới này.

Harriet đã không cầu nguyện cho linh hồn của anh ấy hay rơi một giọt nước mắt nào cho cái chết của anh ấy.

Cô ấy chỉ đi tê liệt một lúc.

Thông thường, khi lâu ngày gặp lại ai đó, họ sẽ tán gẫu về những chuyện vặt vãnh trước khi đi vào vấn đề chính.

Nhưng không có gì tầm thường trong thế giới này.

Nếu họ nói về bạn cùng lớp, họ phải nói về những người đã chết.

Gần căn cứ quân sự, nơi chiến tranh sắp xảy ra, thật khó để tìm thấy bất cứ điều gì nhẹ nhàng để nói về. Và ngay cả khi họ làm vậy, điều đó sẽ chỉ khiến họ cảm thấy lạc lõng với thực tế.

Không có cách nào để bắt đầu với những điều nhỏ nhặt trước khi đi vào điểm chính.

Cuối cùng, Harriet dừng lại, như thể cô đã quyết định.

Trong mắt cô hiện rõ sự tuyệt vọng và đau khổ.

Cô ấy cảm thấy có lỗi vì đã yêu cầu người khác hy sinh bản thân vì điều gì đó mà cô ấy không thể xử lý hoặc chịu trách nhiệm.

"Ellen."

"Vâng."

Ellen cũng dừng lại khi Harriet dừng lại.

"Reinhardt... anh ấy cũng có thể chết."

"...Cái gì?"

Lần đầu tiên, Ellen cảm thấy tim mình như ngừng đập vì lời nói của ai đó.

Mặt tái nhợt, Harriet bắt đầu kể lại câu chuyện của mình.

Harriet không thể tiết lộ toàn bộ sự thật, vì cô ấy không thể thảo luận về câu chuyện quan trọng nhất về quốc gia của Ma vương được xây dựng trên Quần đảo Edina.

Choáng ngợp bởi cảm giác tội lỗi.

Vô số mạng sống đã bị mất trên thế giới, và mối hận thù của những người chết đang tích tụ, ngày càng lớn hơn.

Olivia Lanze đã từng bị điều khiển bởi những ác cảm này, nhưng người ta nói rằng Reinhardt đã trục xuất những linh hồn báo thù đó và tự mình hấp thụ chúng.

Do đó, Ma vương được cho là đang chết dần chết mòn dưới sức nặng của những linh hồn đầy thù hận và oán hận đối với anh ta.

Ellen đã bị sốc bởi tiết lộ này.

Cô ấy chỉ có thể nhìn chăm chăm vào câu chuyện không thể tin được về việc Reinhardt thu nhận những linh hồn này, biết được khả năng hủy diệt và tác hại mà nó có thể mang lại.

Sau khi kết thúc câu chuyện, Harriet lau khóe mắt.

Đôi mắt cô đỏ hoe và đỏ ngầu.

Nếu có thể, cô ấy đã tự làm rồi.

Nếu có một cách khác, cô ấy sẽ muốn tìm ra nó.

Tuy nhiên, việc chứng kiến Reinhardt chết trong thời gian thực là một lời nhắc nhở rõ ràng rằng thời gian không còn nhiều.

"Tớ cứu không được anh ấy, vì vậy xin hãy cứu anh ấy thay tớ."

Cảm thấy thật tội tệ, đau khổ và vô liêm sỉ khi thốt ra những lời như vậy.

Một số người khác có thể đã được gửi đi.

Antirianus, người đã đề xuất ý tưởng, có thể tự mình đến.

Nhưng Harriet đã chọn tự mình đến.

Cô ấy không thể truyền đạt một yêu cầu như vậy thông qua lời nói của người khác.

Đặc biệt không phải từ một người bạn như cô ấy.

Cho dù nói ra những lời như vậy có đau đớn và khổ sở đến thế nào, cô tin rằng mình phải là người hỏi Ellen.

"Làm ơn... cứu Reinhardt. Cứu mạng anh ấy."

"..."

Ellen nhìn Harriet đang rưng rưng nước mắt.

Làm thế nào Ellen có thể giải cứu Reinhardt?

Ellen dường như hiểu những gì Harriet đang nói.

"Nếu tớ có thể làm được... Nó có hiệu quả không? Tớ không biết phương pháp, nhưng... Tớ có thể làm theo cách đó không?"

"..."

Harriet lặng lẽ nhìn chăm chăm vào Ellen.

*Gật đầu

Không thể thốt nên lời, Harriet vừa gật đầu vừa khóc.

"Tớ sẽ làm nó."

Không do dự, Ellen gật đầu. Thấy Ellen đồng ý không chút nghi ngờ, Harriet sửng sốt.

"Ellen... Tớ biết thật vô lý khi hỏi điều này, nhưng... đó không phải là quyết định mà cậu nên đưa ra quá nhanh."

"Tớ sẽ làm nó."

"Ellen..."

Harriet đã yêu cầu, nhưng Ellen không biết chi tiết về những gì cô ấy sẽ phải chịu đựng. Chính vì thế Harriet phải giải thích cho Ellen hiểu về những mối nguy hiểm và những hậu quả có thể xảy ra mà nó có thể mang lại.

"Cậu có thể chết. Linh hồn của cậu có thể biến mất. Cậu có thể bị nuốt chửng bởi những linh hồn đó và sự tồn tại của cậu bị xóa bỏ. Hoặc cậu có thể biến thành một sinh vật hoàn toàn khác."

—Cái chết, sự hủy diệt của sự tồn tại, hoặc sự thay đổi vĩnh viễn của bản thân.

"Trong trường hợp đó, tớ có một câu hỏi."

"...Vâng."

"Nếu tớ đưa chúng vào cơ thể mình, và cơ thể tớ bị điều khiển bởi những linh hồn đó... Liệu tớ... có ghét Reinhardt không?"

Ellen Artorius sẽ biến mất, và một Ellen Artorius mới, bị ăn mòn bởi những linh hồn coi thường Ma vương, sẽ được sinh ra.

"Có lẽ... đó là điều sẽ xảy ra."

"Đến mức tớ muốn giết anh ấy? Đến mức tớ thực sự muốn giết anh ấy... ý cậu là vậy sao?"

"Có lẽ..."

Người Anh hùng yêu mến Ma vương sẽ biến mất.

Điều duy nhất còn lại là một con rối chứa đầy thù hận và oán hận, tìm kiếm sự sụp đổ của Ma vương.

"Đó có phải là một kết quả tuyệt đối?"

Trước câu hỏi của Ellen, Harriet ngập ngừng.

Một khả năng nhỏ bé.

Ellen hỏi về cơ hội để bản thân cô ấy không bị tiêu diệt mà vẫn có thể sống sót.

"Tớ không biết... Tớ cũng không rõ chi tiết lắm... Nhưng cũng giống như Reinhardt... đang bám lấy sự sống lúc này... cậu có thể không biến mất. Nhưng... tớ không thể hãy chắc chắn. Không ai thực sự biết điều gì sẽ xảy ra..."

Không thể khẳng định rằng ý thức về bản thân của Ellen Artorius sẽ không bị tổn hại khi cô hợp nhất với các linh hồn báo thù.

Rốt cuộc, Reinhardt đã đạt được điều dường như không thể, vì vậy Ellen Artorius có thể có khả năng đạt được những kỳ tích lớn hơn nữa.

Không có sự tuyệt đối.

Chỉ có một sự theo đuổi vô tận đối với họ.

Ellen trầm ngâm.

Nếu cô ấy đánh mất chính mình, cuối cùng cô ấy sẽ phải chiến đấu với Reinhardt.

Cơ thể của cô ấy, bị thúc đẩy bởi khao khát căm ghét Ma Vương, sẽ cố gắng làm một việc như vậy.

Cô không muốn điều đó xảy ra.

Nhưng nếu cô ấy không hành động ngay bây giờ, Reinhardt sẽ chết.

Có thể có một cách khác, nhưng không có đủ thời gian để khám phá ra nó, ngay cả khi nó tồn tại.

Để cứu Reinhardt, cô cần phải chịu đựng sự căm ghét của con người. Đó không phải là một vấn đề khái niệm, mà là một vấn đề hữu hình.

Thật lòng chấp nhận hận thù và oán hận, và sau này trở thành kẻ thù của Ma Vương.

Nếu điều đó có thể cứu được Reinhardt.

Để giải cứu anh lúc này, cô phải gạt những lo lắng về tương lai sang một bên.

Liệu nó có thể chấp nhận được nếu cô ấy biến mất?

Liệu nó có thể chấp nhận được nếu cô ấy chết?

Đây có phải là cái giá mà cô phải trả cho sự hoài nghi của mình?

Nó không thể là sự chuộc lỗi hoàn toàn.

Nhưng với cuộc sống của mình, cô ấy có thể nhận được một phần nhỏ của sự tha thứ.

Không có gì đảm bảo rằng sự tồn tại của cô sẽ bị xóa bỏ hoàn toàn.

Ngay cả khi tỷ lệ cược là mong manh, không có lý do gì để không nắm lấy cơ hội.

Không có gì đảm bảo rằng cô ấy chắc chắn sẽ chết.

Và những lời cô ấy đã từng nói.

Rằng cô có thể chết vì anh.

Thời điểm để thực hiện lời hứa đó, vượt qua chính thời gian, đã đến.

Khoảnh khắc để chuộc lỗi, dù chỉ một chút thôi, vì tội không tin tưởng mà cô đã phạm phải với Reinhardt đã đến với cô.

"Tớ đã tin rằng mình có thể chết vì Reinhardt. Suốt thời gian qua."

"Nhưng."

"Dù rằng."

"Vào thời điểm quan trọng, tớ không thể tin tưởng Reinhardt, và tớ đã khiến anh ấy đau đớn hơn cả cái chết."

"Đối với một người như tớ, một người như..."

Ellen cười buồn.

"Tớ rất biết ơn rằng ít nhất bản thân có thể làm một cái gì đó như thế này."

"..."

"Thật nhẹ nhõm phải không? Rằng ngay cả một người như tớ, trong tình huống như thế này... cũng có thể làm gì đó cho Reinhardt."

Ellen nhìn Harriet đang chực trào nước mắt.

"Tớ rất biết ơn vì có điều gì đó tớ có thể làm cho Reinhardt."

Cuối cùng, chứng kiến quyết tâm của Ellen, Harriet đã không kìm được nước mắt.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

69110000814828

BIDV-CN Đồng Tháp

mo

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading